

РЕШЕНИЕ

№ 22907

гр. София, 03.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Златка Илиева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Стоева

Ваня Стоянова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **4603** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ваня Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба Б. Р. Й. от [населено място], със съдебен адрес [населено място], пк 1000, р-н „С.“, [улица], вх. “А“, ет. 2/първи надпартерен/, ап. 3, Адвокатско дружество „М. и В.“ срещу Решение № 976 от 17.03.2025г. постановено по нахд № 17802 по описа на СРС за 2024г., с което е потвърдено на основание чл.63, ал.2, т.5, във вр. с ал.1, във вр. с ал.9, във вр. с чл.58д, т.1 от ЗАНН, НП №24-4332-027479/13.11.2024 г. на Началник Сектор в СДВР, ОПП-СДВР, с което на касатора Б. Р. Й., с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] на основание чл.183, ал.5, т.2 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева, за нарушение на чл.119, ал.1 от ЗДвП, като правилно и законосъобразно.

В касационната жалба е посочено, че обжалваното решение е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Излага съображения за неправилно приложение на материалния закон, като счита, че нарушението е следвало да се квалифицира по чл. 119, ал. 2 от ЗДвП. В жалбата се сочи още, че на посочения в НП адрес: [населено място], пресечката на [улица]при кръстовището с [улица]няма пешеходна пътека, счита, че е около 50 метра след пресечката на [улица], по-нагоре по [улица], поради което счита, че е допуснато нарушение на чл. 43, ал.1, т.3, предл. 2-ро от ЗАНН и съответно- на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, което е съществено и е основание за отмяна на НП. Намира, че решението е постановено при неизяснена фактическа обстановка. Иска отмяна на решението на СРС и НП или алтернативно отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС. Претендират се сторените от разноси, включително и за

платеното адвокатско възнаграждение.

В касационното производство Б. Р. Й. е редовно призован, представлява се от адв. Д., която счита, че е извършено нарушение при посочване на грешно място на извършване на нарушение от страна на касатора, нарушение от категорията на същественият и е основание за отменяне на наказателното постановление. Претендира разноси, за което представя списък. Моли за връщане на делото за ново пред СРС. Представя допълнителни писмени бележки.

Ответникът – Началник група СДВР, Отдел „Пътна полиция“ – редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител. Представя писмени бележки чрез юрисконсулт П.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, чрез прокурор П. в съдебно заседание дава заключение за основателност на жалбата.

Административен съд София - град, XVI касационен състав, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е прието за установено следното от фактическа страна:

На 29.10.2024 г., около 14:43 часа, младши контролори при ОПП-СДВР - свидетелите Б. Н. и Д. Г., се движили със служебен автомобил в [населено място], по [улица]. На кръстовището с [улица], свидетелят Н., който управлявал служебния автомобил, спрял, за да пропусне стъпилия на обозначената пешеходна пътека пешеходец, пресичащ от ляво на дясно. В това време, през същото кръстовище и от дясната страна на служебния автомобил, преминал движещ се по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], лек автомобил „Д. Джогер“, с рег. [рег.номер на МПС] , който не спрял на обозначената пешеходна пътека и не пропуснал пресичащия пешеходец, като продължил по посоката си на движение. Свидетелите Н. и Г. настигнали автомобила и го спрели на около 100 метра от мястото на нарушението. В хода на извършената проверка, полицейските служители установили неговия водач в лицето на жалбоподателя Й., който бил сам в автомобила и заявил пред тях, че не е видял пешеходеца. Въз основа на така направените констатации в хода на извършената проверка, компетентно длъжностно лице - Б. А. Н., заемащ длъжността младши автоконтролор при ОПП-СДВР, в присъствието на един свидетел-очевидец, присъствал при установяване на нарушението и съставяне на акт - свидетелят Д. Д. Г., съставил на 29.10.2024 г. АУАН против Б. Р. Й., за това, че на 29.10.2024 г., в 14:43 часа, като водач на лек автомобил „Д. Джогер“, с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], и на кръстовището с [улица] не пропусна стъпилия пешеходец на пешеходна пътека, обозначена с пътен знак Д17 и пътна маркировка, с което виновно е нарушил разпоредбата на чл.119, ал.1 от ЗДвП. АУАН е надлежно предявен и връчен лично на жалбоподателя на датата на неговото съставяне, срещу подпис, като е подписал АУАН, че има възражения, които е депозирал в срок. Представени са писмени възражения, видно от които не се оспорва наличието на пешеходна пътека.

Въз основа на АУАН, при възпроизвеждане на описаната в АУАН фактическа обстановка и на основание чл.183, ал.5, т.2 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева, за нарушение на чл.119, ал.1 от ЗДвП.

Районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, както и че в хода на

административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Приел е също, че АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Според съда посоченото в НП нарушение е безспорно доказано.

Касационният състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

СРС е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено.

Съгласно чл. 119, ал. 1 от ЗДвП, при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. Според чл. 183, ал. 5, т. 2 от ЗДвП водач, който не осигури предимство, когато преминава през пешеходна пътека, се наказва с глоба в размер на 100 лв.

Наличието на пешеходна пътека не е било спорно обстоятелство пред СРС, видно от възраженията на касатора пред адм.нак.орган и от показанията на свидетелите полицаи, които съдът намира за последователни и непротиворечиви, категорични за обстоятелствата за които са свидетелствали, включително и за наличието на пешеходна пътека. За безспорно е установено обстоятелството, че водачът не е осигурил предимство на стъпилия на пешеходната пътека пешеходец. На основание чл. 189, ал. 2 редовно съставените по ЗДвП актове имат презумптивна доказателствена сила. В тежест на наказаното лице е да обори констатациите в АУАН, като от него не са ангажирани никакви доказателства в тази насока, водещи до констатации, различни от направените в АУАН. Последното не е сторено нито с депозираните възражения, нито в съдебно заседание. Следва да се има предвид, че с оглед чл. 220 от АПК, касационната инстанция се произнася въз основа на фактите, установени от районния съд. От друга страна при съставяне на АУАН и НП не са допуснати нарушения, които да са съществени и да са довели до нарушаване на правото на защита на наказаното лице.

Наложенията глоба е в законоустановения размер от 100 лв., съгласно цитираната по-горе разпоредба на чл. 183, ал. 5, т. 2 от ЗДвП.

Решението на СРС е правилно и частта относно отнемането на 10 контролни точки с издаденото НП. Отнемането на контролните точки не представлява административно наказание, поради което за тази част от НП не са приложими изискванията за форма по чл. 57 от ЗАНН. Непосочването на конкретна разпоредба от Наредба № Из-2539/17.12.2012 г. на МВР не води до незаконосъобразност на постановеното отнемане на контролни точки.

С оглед изложеното, решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, която следва да се присъди в размер на 100/осемдесет/ лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София град, XXVI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 976 от 17.03.2025г. постановено по нахд № 17802 по описа на СРС за 2024г.

ОСЪЖДА Б. Р. Й. от [населено място], със съдебен адрес [населено място], пк 1000, р-н „С.“, [улица], вх.“А“, ет. 2/първи надпартерен/, ап. 3 да заплати на СДВР сумата от 100/сто/ лева представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ